

Levensverhaal Clemence Cools

Als je van Diest naar Geel fietst of rijdt kom je net voor het Albertkanaal de wegwijzer “Eindhout” tegen. Sla links af en na 100 meter kom je aan café “Het Kruispunt”. Daar begon alles. Het café bestaat na al die jaren nog altijd en is de laatste 50 jaar bijna niet veranderd. Alleen de winkel waar je gedroogde erwten en bonen, specerijen en in 't seizoen vers fruit en groenten kon kopen, is verdwenen.

Va Punt en Moe Punt waren de uitbaters van café en winkel. Daar is Moemoe geboren en opgegroeid. Daar smokkelde ze boter in Wereldoorlog 2 en ging ze met Va stiekem hout kappen in de bossen van de Prins om de Leuvense stoof gloeiend te houden. Moemoe was een sterke vrouw en onze Va (Janneke van den Hagelander) wist dat hij op haar kon rekenen. Va Punt had in 14-18 aan de IJzer gevochten. Toen in '40 de Tweede Wereldoorlog uitbrak was Moemoe 16. Haar broer Jef werkte in de oorlog in bevolen arbeidsdienst op de luchthaven van Brustem.

Om niet te moeten slapen in de koude vliegveldbarakken mochten de arbeiders onderkomen zoeken bij een boer uit de streek. Jef kwam terecht bij onze Pa in de sobere Iemen boerderij in Hoepertingen. Ze werden vrienden voor het leven. Na de oorlog reden Jef en Pa met de fiets van Hoepertingen naar Eindhout. Ach ja en hoe gaat het dan met jonge gevoelens die weg wilden van de ellende van de oorlog?

Moemoe was knap en Pa op slag verliefd. Maar het lieve meisje uit Eindhout was nog maar pas 20 en hard nodig in de winkel en café van Moe Punt. Trouwen kon pas als je 21 was. Dik tegen de goesting van Moe Punt trouwden Pa en Moemoe in mei '45. Moemoe koos voor de liefde voor een man met zwakke gezondheid, die bovendien niet kon borg staan voor het voor die tijd goede middenstandsinkomen waar Moemoe van genoot.

Naar Limburg dan maar. Het kleine huisje werd gedeeld met broer Bert, tante Germaine en hun drie kinderen. Het huisje, eigendom van de zeven kinderen Bex werd in 1949 verkocht en Pa en Moemoe moesten elders hun onderkomen zoeken. Datzelfde jaar was Pa zwaar ziek en zag hij zijn zaadhandel ter ziele gaan. De zeven jaren die volgden waren zeven jaren van armoede en omzwervingen. Er werd in die periode 7 keer verhuisd. Zo woonden Pa en Moemoe onder andere in Clabecq en Ittre. Pa deed er alles aan om werk te vinden en brood op de plank te krijgen voor zijn jonge kroost.

Hoe Moemoe het deed, geen mens zal het ons kunnen vertellen, maar we waren altijd goed gekleed en honger hebben we nooit gekend. Moemoe was begaan met haar kinderen en toen Bert, derde in de rij, zwaar ziek werd, zei Moemoe: "Ze weten niet meer waar ze nog pikuren kunnen zetten want zijn beide biljetjes liggen al volledig open." Geen nood, 't werd de sterkste van de hele bende.

Toeval bestaat niet maar toen de job van tuinier in Paridaens in Leuven vrijkwam was de zus van Moemoe, ons Tante Nonneke, er als de kippen bij om bij Soeur Supérieure te gaan pleiten voor haar schoonbroer. En zo geschiedde. Tante Nonneke beloofde 500 dagen aflat aan de lokale kolenhandelaar om de familie te verhuizen van Ittre naar Leuven. Moemoe zat met de twee jongsten vooraan bij de chauffeur. Pa en de oudste zaten tussen de karige huisraad in het kolengruis in de open vrachtwagen.

Op de Ramberg moest een jonge pater van de Picpussen zijn kamer afstaan. In die tijd leefden de paters van de inkomsten van de bedevaarten naar Sint-Jozef (de Jefkes) en tante Virginie (een verre achternicht) zorgde voor volle bussen Limburgse bedevaarders. De Picpussen konden ons dus die kamer niet weigeren.

Internet en facebook bestonden nog niet maar netwerken was een specialiteit van Moemoe. Na 3 maanden Ramberg verhuisden we naar de kosterwoning in Heverlee. De woning op de Waversebaan was evenwel te vochtig en de verhuis naar Oud-Heverlee volgde en zou voor enige rust zorgen. Tot Mia die intussen de familie versterkte, kinderverlamming kreeg. Moemoe sukkelde met haar gezondheid. Een te vroeg geboren tweeling en daarna nog een miskraam waren er oorzaak van dat de 3 oudsten voor 6 maanden de deur uit moesten. Deze

zwarte bladzijde overleefde Moemoe met de steun van Françoise Bodart en een juffrouw die Marie noemde en met haar Solex-bromfiets vanuit Gastuche thuis kwam helpen. Pa en Moemoe hadden toen ook heel veel morele en financiële steun van Pater Hoste van de Dominicanen in Filosofenfontein.

In deze namen noemen is altijd gevaarlijk. Al te vlug worden er mensen vergeten. Dat we uiteindelijk naar de Bronlaan in Heverlee verhuisden, hadden we te danken aan toen schepen en later burgemeester Cnops, huisdokter De Smedt en een jonge prof in Pellenberg die in overleg geregeld kregen dat Pa een levensverzekering kon afsluiten, toen nog een dwingende voorwaarde om een sociale woning te verwerven. We zijn dan in 1958. Er kwamen nog twee kindjes bij en we hadden een toffe jeugd in de Bronlaan. Pa had zijn duivenkot en een tuintje en iedereen wist welke taken te doen. Moemoe was perfectioniste en wilde haar huis zo mooi en knus en comfortabel mogelijk. Ze had daarom drie vaste stielmannen: Frans was de perfecte schilder-behanger, Bert zorgde voor de techniek en de elektriciteit en Lowie werd haar vaste schrijnwerker.

Als we zien hoe Moemoe openbloeide als ze haar kleinkinderen en later haar achterkleinkinderen op bezoek kreeg dan kunnen we alleen maar concluderen dat deze vrouw, getekend door

vele tegenslagen, ondanks alles veel gaf om ons, haar kinderen. En daar zijn we gisteren, vandaag en morgen allemaal dankbaar voor.

Zo'n samengedrukt levensverhaal schrijven is niet eenvoudig. Ieder van ons heeft zijn eigen beleving en invalshoek. En het kan geen kwaad dat we het verleden met een eigen bril lezen. De oudsten weten van de jongsten vooral wat ze van zichzelf vertelden en de jongsten aanhoren, soms in vertwijfeling, de verhalen van de oudsten.

Eén ding staat vast en dat hebben we bij het heengaan van Pa en nu bij het afscheid van Moemoe toch wel ervaren: over alle meningsverschillen heen horen we bij elkaar. Moemoe, je verdient een dikke proficiat en een ferm applaus.